

Arrest

nr. 60 001 van 19 april 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 1 maart 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 januari 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 22 maart 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 april 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. VAN DEN BROECK en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Roma, afkomstig uit Podujevë, Kosovo. U bent in het bezit van de Servische nationaliteit. Ergens rond 1990-1992 verliet u als minderjarige samen met uw ouders Kosovo. Jullie kwamen terecht in Servië waar jullie na enkele omzwervingen uiteindelijk in Aleksinac gingen wonen. U verbleef er tot uw vertrek naar België en verkreeg er Servische identiteitsdocumenten. In Servië kenden u en uw familie meermaals problemen met Serviërs die jullie voortdurend mishandelden. Zo werden brandbommen naar jullie huis gegooid en werd u verweten van Kosovo te zijn. U meent dat Roma er geen rechten hebben. Toen u en uw broers aangifte deden bij de politie, ondernam de politie niets. De politie koos steeds de kant van de Serviërs. Uiteindelijk verliet u in september 2010 samen met uw moeder H. K. (...) (O.V. X), uw broer H. D. (...) (O.V. X) en diens partner S. J. (...) (O.V. X) en uw broer H. S. (...) (O.V. X) en zijn partner M. N. (...) (O.V. X) Servië,

richting België, waar u op 20 september 2010 asiel vroeg. U bent in het bezit van uw Servische identiteitskaart uitgereikt door de gemeente Aleksinac met domicilieadres in deze gemeente. U geraakte uw Servische paspoort kwijt tijdens uw reis naar België.

B. Motivering

Uit uw opeenvolgende verklaringen blijkt dat u uw asielaanvraag volledig steunt op dezelfde motieven die terzake door uw broer H. S. (...) werden uiteengezet. In het kader van zijn asielaanvraag werd een weigeringsbeslissing genomen die luidt als volgt:

"Na nader onderzoek van de door u ingeroepen asielmotieven en de stukken van het administratieve dossier, stel ik vast dat ik u noch de status van vluchteling, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan toekennen. U heeft onvoldoende feiten of elementen aangehaald waaruit een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming kan blijken.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u luidens uw verklaringen over de Servische nationaliteit beschikt, het land waar u bovendien sinds 1990 geregistreerd verblijft en over een identiteitskaart en paspoort beschikte. Uw Servische paspoort geraakte u evenwel kwijt tijdens uw reis naar België. Uw asielaanvraag en actuele vrees dienen dan ook ten opzichte van Servië beoordeeld te worden.

U stelde Servië verlaten te hebben na er veelvuldig problemen te hebben gekend met Servische burgers en politieagenten, wat kadert in een algemene sfeer in Servië waarbij Roma gevisieerd en verjaagd worden. Voor uw problemen met Servische burgers kon u bijgevolg niet terecht bij de politie. U werd in 2007 bovendien ten onrechte beschuldigd van diefstal, waardoor u verder door de politie werd gevisieerd.

Vooreerst dient vastgesteld te worden dat er ernstige vraagtekens kunnen geplaatst worden bij uw bewering dat u in Servië valselijk zou beschuldigd zijn van diefstal. Uit de door u neergelegde documenten hieromtrent blijkt dat u ervan verdacht werd op 26 januari 2006 een diefstal te hebben gepleegd van aluminiumarmaturen in een opslagplaats van de firma 'Empa' in Aleksinac. Gevraagd tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal waarom de politie u valselijk van deze diefstal zou beschuldigd hebben, kon u evenwel geen eenduidig antwoord geven. Uit uw verklaringen kan wel opgemaakt worden dat uw afkomst uit Kosovo hier mee aan de grondslag van zou gelegen hebben (CGVS, p. 6). Dit is evenwel niet voldoende om te verklaren waarom net u door de politie in deze valselijk zou beschuldigd zijn. In de regio Nis, waartoe ook de gemeente Aleksinac behoort, zijn immers heel wat Roma afkomstig uit Kosovo woonachtig. Bovendien kon u deze bewering - dat u valselijk zou beschuldigd worden - ook op geen enkele objectieve wijze staven. Tevens legde u in dit verband nog andere weinig overtuigende verklaringen af. Zo verklaarde u dat uw advocaat, die u in deze zaak rechtsbijstand verleende, onder één hoedje speelde met de politie en de onderzoeksrechter die een onderzoek tegen u had ingesteld. Ook uw advocaat - die u nota bene zelf zou gekozen hebben - zou betrokken zijn geweest bij het opzetten van deze valse beschuldiging tegen u. U verduidelijkte dit verder door eraan toe te voegen dat uw advocaat gehuwd bleek met de onderzoeksrechter in deze zaak en dat u hiervan aanvankelijk niet op de hoogte was. U kwam dit pas later toevallig te weten. Uw advocaat bracht u hiervan nooit zelf op de hoogte (CGVS, p. 6, 10). Deze verklaringen kunnen op zich weinig ernstig worden genomen. Daarenboven stroken ze niet met uw eerdere verklaringen waarbij u stelde dat uw advocaat voor een medisch attest zorgde waaruit bleek dat u fysiek niet in staat bent dit misdrijf te plegen. Met dit document, dat uw onschuld aantoonde, stapte uw advocaat naar de politie, wat vervolgens resulteerde in een buitenvervolginstelling door het parket (CGVS, p. 5). Daarnaast stond het u vrij een beroep te doen op een andere advocaat, iets wat u om financiële redenen zou nagelaten hebben te doen (CGVS, p. 10). Voorts kan u deze bewering - dat uw advocaat, de politie en de onderzoeksrechter onder één hoedje speelden - ook op geen enkele objectieve wijze ondersteunen. Nergens uit uw verklaringen blijkt ook dat u dit wangedrag van uw advocaat ergens hebt aangekaart. Tot slot legde u geen andere documenten neer over de start en het verdere verloop van uw zaak (bv een initieel proces-verbaal, een akte van inbeschuldigingstelling of een beslissing tot buitenvervolginstelling). Gezien er maar heel weinig geloof kan gehecht worden aan uw bewering valselijk beschuldigd te zijn, komt de geloofwaardigheid van uw beweerde problemen met de politie omwille van deze beschuldiging eveneens ernstig in het gedrang. Dit ondermijnt tevens in ernstige mate de rest van uw asielrelaas.

Bovendien dient te worden opgemerkt dat uw verklaring dat Roma in Servië continu lastiggevallen worden door Servische burgers en agenten met als doel hen te verjagen, niet strookt met de ons beschikbare informatie (CGVS, p.9). Uit informatie blijkt immers dat er in Servië geen systematische op Roma betrekking hebbende mensenrechtenschendingen gepleegd door de Servische autoriteiten en burgers plaatsvinden met als doel hen te verjagen. Bovendien blijkt uit deze informatie dat de Servische autoriteiten en de Servische politie voor alle etnische groepen, met inbegrip van de Roma, wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging

garanderen. Personen die zich schuldig maken aan geweld tegen Roma worden wel degelijk vervolgd door de Servische justitie. Hoewel er binnen de Servische politie nog steeds een aantal (belangrijke) hervormingen noodzakelijk blijven, functioneert de Servische politie anno 2011 beter. Hierdoor benadert ze meer de internationale maatstaven. Dat de politie beter functioneert, is ondermeer het gevolg van de implementatie van de politiewet van 2005, die grote organisatorische veranderingen van de politiediensten met zich meebracht. De wet betekende een verbetering van de vroegere wetgeving met betrekking tot het respect voor het individu en de politie werd er onder andere toe verplicht nationale en internationale richtlijnen na te leven. Tevens werden positieve stappen ondernomen om tot een gespecialiserdere en modernere politiemacht te komen. Voorts werd een besluit betreffende de ethische richtlijnen voor de politiediensten goedgekeurd dat nu verplicht deel uitmaakt van de politieopleiding. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zondermeer gedoogd. Dit blijkt eveneens uit het feit dat in 2006 de "Sector for Internal Control of the Police" opgericht werd binnen de politiediensten. Dit interne controleorgaan behandelt klachten die met het optreden van de politie te maken hebben. Bij de uitvoering van de hierboven geciteerde wetten en besluiten wordt de Servische overheid bijgestaan door de "OSCE (Organization for Security and Cooperation in Europe) Mission to Serbia". Onder impuls van de OSCE wordt een verhoogde aandacht besteed aan de trainingen van de politieofficieren, de strijd tegen de georganiseerde misdaad, de zogenaamde community policing, de public relations en communicatie. De bedoeling is het vertrouwen van de burgers in het Servisch politieel systeem te verhogen. Zo wordt de oprichting van fora gestimuleerd waarin burgers, politie, de burgermaatschappij (civil society) en gemeentestructuren samengebracht worden met de bedoeling zaken van gemeenschappelijk belang te bespreken. Door het geheel van de hierboven vermelde maatregelen kon de Servische politie betere resultaten – ondermeer in de strijd tegen de georganiseerde misdaad – voorleggen. Uw bewering dat de politie van Aleksinac u voor deze problemen met Servische burgers dan ook nooit zou geholpen hebben en integendeel u zelfs zou opgesloten en wel tot 7 à 10 keer toe geslagen hebben, mist dan ook overtuiging (CGVS, p. 8). Van deze problemen kan u evenmin enig overtuigend bewijs neerleggen. Aansluitend is het tevens weinig aannemelijk dat een spoedarts steeds dezelfde agenten zou bellen die u nadien weigeren te helpen en die uw medische attesten zouden scheuren (CGVS, p. 4 en 5). Volgens uw verklaringen zou dit daarenboven wel 1000 keer voorgevallen zijn (CGVS, p.8).

Wat er ook van zij, u heeft evenwel niet aannemelijk gemaakt dat u bij voorkomend politiegeweld en machtsmisbruik door een aantal Servische politieagenten niet op de nodige bescherming van de Servische staat kon/zou kunnen rekenen. Er dient immers op gewezen te worden dat er, indien u meent onrechtmatig behandeld te zijn/worden door de Servische politie en meent dat uw rechten geschonden zijn/worden, in Servië meerdere mechanismen bestaan - om politieel wangedrag aan te klagen bij hogere autoriteiten. Uit informatie van het Commissariaat-generaal blijkt dat wangedrag van de Servische politie jegens Roma wel voorkomt, maar dat de Servische overheid dit geenszins gedoogt. In de loop van 2008 werden er initiatieven ingevoerd om de routines voor een meer verantwoordelijk optreden van de politie te verbeteren. Zo werden onder andere door het Servische Ministerie van Binnenlandse Zaken, in samenwerking met de OSCE, informatiebrochures voor het publiek opgesteld, niet alleen in het Servisch, maar ook in de overige in Servië gesproken talen, zoals ondermeer het Romani, het Albanees en het Kroatisch, betreffende de werkwijze die dient te worden gevolgd om een klacht tegen politieagenten in te dienen. Het hierboven geciteerde interne controleorgaan onderneemt disciplinaire maatregelen tegen agenten die verdacht worden van machtsmisbruik en corruptie en zorgt voor gerechtelijke vervolging indien nodig. Hoewel er nog steeds ruimte is voor verbetering, vooral voor wat betreft het personeelsaantal en opleiding, werkt dit systeem om klachten op een discrete manier af te handelen naar behoren. Zo werden bijvoorbeeld tussen januari 2007 en augustus 2007 126 politieagenten door de procureur aangeklaagd en werden zowat 2500 disciplinaire procedures opgestart. Ten slotte kan men ook terecht bij de Ombudsman. Zijn mandaat bestaat er ondermeer in de rechten en de vrijheden van de burgers te beschermen en de administratie en andere wettelijke organen te controleren. Bovendien blijkt uit uw verklaringen enkel problemen gekend te hebben met de politie van Aleksinac en kon u dergelijke problemen aankaarten bij de politie van Nis (CGVS, p.8 en p.9). U werd correct behandeld door de politie van Nis (CGVS, p.10). Het feit dat de politie van Nis bewijzen vroeg van uw beschuldigingen aan het adres van de politie van Aleksinac, kan geenszins gelijkgesteld worden met een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of met ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Het feit dat bewijzen worden gevraagd past geheel binnen het kader van het opstarten van een mogelijk onderzoek nav dergelijke klachten. Opmerkelijk is evenwel dat u ook van deze klacht bij de politie van Nis geen bewijzen kon voorleggen. Volledigheidshalve kan hier nog aan worden toegevoegd dat u zich voor uw problemen met politieagenten ook nog had kunnen richten tot mensenrechtenorganisaties in Servië (oa. Humanitarian Law Center) of tot Roma-organisaties actief in de regio Nis.

Wat de werking van het gerecht in Servië betreft kan tot slot nog verwezen worden naar informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt waaruit blijkt dat er vooruitgang gemaakt wordt op het vlak van de hervorming van de Servische justitie en dat er tevens vooruitgang is betreffende de onafhankelijkheid van de justitie. Zo wordt er steeds meer geijverd voor een efficiënte justitie. In dit verband werden in december 2008 een aantal wetten aangenomen, die ondermeer de "High Judicial Council" (Hoge Raad voor Justitie) en de "State Prosecutorial Council" hervormen. Het gaat hier om instellingen die verantwoordelijk zijn voor de verkiezing en promoties van rechters en openbare aanklagers. Tevens werden nieuwe criteria gedefinieerd betreffende de benoemingsprocedure van deze rechters en openbare aanklagers. Door deze maatregelen wordt de politieke invloedssfeer binnen de justitie ingeperkt, wat de onafhankelijkheid ervan verhoogt. Er zijn weliswaar nog steeds mogelijkheden tot verbetering van de onafhankelijkheid van de Servische justitie. Toch blijkt uit de beschikbare informatie dat anno 2011 in Servië ernstige maatregelen worden genomen om eventueel machtsmisbruik en/of machtsoverschrijding van de verschillende overheden tegen te gaan. Zo werd de functie van Ombudsman gecreëerd met de bedoeling de rechten van de burger te waarborgen en de overheidsinstelling te controleren. Deze instelling wordt overigens door de "OSCE (Organization for Security and Co-operation in Europe) Mission to Serbia" ondersteund. De OSCE zet tevens haar schouders onder diverse projecten om de rule of law, de efficiëntie en de onafhankelijkheid van de Servische justitie te garanderen en te verhogen. Ten slotte zijn er op dit terrein eveneens verschillende NGO's actief die wettelijke bijstand verlenen. Zo beoogt het Lawyers' Committee For Human Rights (YUCOM) de internationale standaarden voor een eerlijke rechtsgang te verdedigen waardoor de fundamentele mensenrechten en vrijheden gerespecteerd worden en biedt de organisatie wettelijke bijstand ondermeer aan slachtoffers van mensenrechtenschendingen.

Ik meen dan ook dat in Servië anno 2011 redelijke maatregelen getroffen worden door de Servische overheid tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

Uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt tevens dat de Servische overheid zich niet inlaat met een actief repressiebeleid ten aanzien van minderheden, waaronder Roma, en dat haar beleid gericht is op de integratie van minderheden en niet op discriminatie of vervolging. De Servische grondwet verbiedt expliciet discriminatie op grond van etnie. Daarnaast nam Servië in maart 2009 een Wet op het Verbod op Discriminatie aan. Ook heeft Servië bijzondere wetgeving uitgewerkt met betrekking tot minderheden in de Wet aangaande de Bescherming van de Rechten en Vrijheden van Nationale Minderheden. Op grond van deze wet werd in 2003 de Nationale Raad van Roma opgericht. Deze Raad bestaat uit diverse comités die zich toeleggen op specifieke domeinen als onderwijs, huisvesting, gezondheidszorg, tewerkstelling e.d.m. en verstrekt advies aan o.a. ministeries en ngo's. De autoriteiten in Servië erkennen in toenemende mate de discriminatie ten aanzien van de Roma-gemeenschap en trachten, bijgestaan door de internationale gemeenschap, voor dit complex probleem een concrete oplossing te vinden en maatregelen te nemen. Zo werden bijvoorbeeld in het kader van "The Decade of Roma Inclusion 2005-2015" - een initiatief dat mede uitging van de Servische overheid - concrete actieplannen uitgewerkt om de komende jaren de situatie van minderheden op het gebied van onderwijs, gezondheidszorg, arbeid en huisvesting tastbaar te verbeteren. In april 2009 heeft Servië in het kader van The Decade of Roma Inclusion een nationale strategie voor de verbetering van de status van de Roma aangenomen. Een actieplan ter uitvoering van deze strategie werd in juli 2009 aangenomen. Daarnaast draagt de "League for the Roma Decade", een alliantie van zestig Roma ngo's en niet-Roma ngo's die de rechten en integratie van Roma verdedigen, bij tot een efficiënte ontwikkeling en de uitvoering van actieplannen van de Servische overheid in het kader van de Decade of Roma Inclusion. Dergelijke maatregelen getuigen van een gestage vooruitgang in het bevorderen van minderhedenrechten, en in het bijzonder van de rechten van de Roma in Servië. Problemen blijven er vooral voor ontheemden en Roma zonder identiteitsdocumenten. U bevond zich evenwel niet in dit geval. U had oa een Servische identiteitskaart en een Servisch paspoort. Het feit dat u door een ambtenaar werkzaam bij de gemeentelijke administratie in Aleksinac geweigerd werd uw huwelijk te laten officialiseren, heeft u bovendien nooit ergens aangegeven (CGVS, p.10).

De algemene situatie voor de Roma in Servië anno 2011 geeft aldus op zich geen aanleiding tot het hebben van een vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie. Deze situatie is evenmin van die aard dat er zonder meer sprake kan zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

De informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt werd als bijlage aan het administratieve dossier gevoegd.

Uw documenten zijn niet van aard bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Uw identiteit, het feit dat u in 1990 Kosovo verliet richting Servië en het feit dat er een onderzoek tegen u liep naar aanleiding van een van diefstal staan niet ter discussie. Wat betreft uw medische attesten dient vastgesteld te worden dat zij enkel een weergave geven van de vastgestelde gezondheidsproblemen. Er kan geenszins uit

afgeleid worden hoe u dergelijke problemen heeft opgelopen. Bovendien houden medische problemen op zich geen verband met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming vermeld in artikel 48/4 van diezelfde wet. Voor een beoordeling van medische problemen dient u een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

In het kader van de asielaanvraag van uw partner, uw moeder, uw broer S. (...) en uw broer D. (...) en diens partner J. (...) werd eveneens een weigeringsbeslissing genomen."

Bijgevolg kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Uw identiteitskaart is niet van aard bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Uw identiteit staat immers niet ter discussie.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de grondigheid van het beroep

Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat verzoeker zijn aanvraag om erkenning als vluchteling of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus steunt op dezelfde asielmotieven als deze van zijn broer, H. S., wiens zaak bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is gekend onder het nr. 67 411. Bovendien wijst de Raad erop dat verzoeker zich in zijn verzoekschrift beperkt tot het hernemen van het verzoekschrift van zijn broer tegen de in zijn hoofd genomen beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus eveneens van 31 januari 2011.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 59 998 van 19 april 2011 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd aan H. S. Het arrest genomen in hoofd van verzoekers broer luidt als volgt:

"1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Roma afkomstig uit Podujevë (Kosovo). U bent in het bezit van de Servische nationaliteit. Op jonge leeftijd vertrok u in 1990 met uw ouders naar Servië, waar u sindsdien woonachtig was. U groeide er op in Aleksinac en had daar tevens uw officieel domicilieadres. U bent sinds vijf jaar traditioneel gehuwd met M. N. (...) (O.V. 6.690.746). U probeerde één à twee keer in Aleksinac uw huwelijk te laten registreren. De ambtenaar tot wie u zich hiervoor richtte in Aleksinac weigerde evenwel een officieel huwelijk te voltrekken omwille van uw afkomst uit Kosovo. Er werd u gezegd terug te keren naar Kosovo. In Servië werd u meermaals door de politie van Aleksinac ondervraagd over wat andere Roma verhandelden (oa drugs) of over wat u wist over vastgestelde diefstallen. U zei niets te weten. In januari 2007 werd u zelf ten onrechte beschuldigd van een inbraak met diefstal. Uw advocaat liet een medisch attest opmaken waaruit blijkt dat u fysiek niet in staat bent dergelijk misdrijf te plegen. Hiermee werd uw onschuld bij de autoriteiten aangetoond. Sindsdien wacht u op een document van het parket waarin verklaard wordt dat u dit misdrijf niet gepleegd hebt. Tijdens politiecontroles in en buiten Aleksinac werd vastgesteld dat u in staat van beschuldiging bent gesteld en werd u keer op keer een dief genoemd. U sprak samen met uw advocaat één keer de politiecommissaris in Aleksinac en die zei uw problemen te zullen bekijken. Hij raadde u eveneens aan terug te keren naar Kosovo. U meent echter dat de politie, de onderzoeksrechter die de beschuldiging van januari 2007 opstelde en uw advocaat samen onder één hoedje spelen: Roma uit Kosovo worden immers niet graag gezien in Servië. U werd tevens veelvuldig aangevallen en geslagen door Servische burgers. Wanneer u aangifte deed bij de politie, kregen uw belagers gelijk en zei de politie u terug te keren naar Kosovo. De politie sloeg u en soms werd u gedurende een etmaal vastgehouden. Uw familie werd een zevental jaar geleden zonder aanleiding op straat ook al eens geslagen door de politie. U ging meermaals naar de spoeddiensten in Aleksinac na geslagen te zijn. Wanneer de behandelende artsen vaststelden dat u geslagen was, belden ze steeds dezelfde agent die geen bescherming wou bieden. Integendeel, agenten stonden u op te wachten bij het verlaten van de spoeddienst, scheurden uw medische attesten en sloegen. U was hierdoor verplicht een privé arts te raadplegen die u onderzocht en behandelde. U heeft het wangedrag van de politie van Aleksinac één

keer aangeklaagd bij de lokale politie van Nis. De politie vroeg om bewijzen opdat u verder geholpen zou kunnen worden. Uiteindelijk verliet u in september 2010 samen met uw partner, uw moeder, H. K. (...) (O.V. 6.690.751), uw broer H. D. (...) (O.V. 6.690.738) en diens partner S. J. (...) (O.V. 6.702.450) en uw broer S. (...) (O.V. 6.690.743) Servië, richting België waar u op 20 september 2010 asiel vroeg. U bent in het bezit van uw Servische identiteitskaart uitgereikt door de gemeente Aleksinac met vermelding van een domicilieadres in deze gemeente; enkele Servische medische attesten waaruit blijkt dat u rugproblemen heeft; een attest van een Kosovaarse vluchtelingenorganisatie volgens welke u en uw familie sinds 1990 Kosovo verlaten hebben en in Servië verblijven; één attest van de rechtbank van Aleksinac en één van de onderzoeksrechter van Aleksinac betreffende het onderzoek dat tegen u werd gevoerd op verdenking van het plegen van een diefstal.

B. Motivering

Na nader onderzoek van de door u ingeroepen asielmotieven en de stukken van het administratieve dossier, stel ik vast dat ik u noch de status van vluchteling, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan toekennen. U heeft onvoldoende feiten of elementen aangehaald waaruit een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming kan blijken.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u luidens uw verklaringen over de Servische nationaliteit beschikt, het land waar u bovendien sinds 1990 geregistreerd verblijft en over een identiteitskaart en paspoort beschikte. Uw Servische paspoort geraakte u evenwel kwijt tijdens uw reis naar België. Uw asielaanvraag en actuele vrees dienen dan ook ten opzichte van Servië beoordeeld te worden.

U stelde Servië verlaten te hebben na er veelvuldig problemen te hebben gekend met Servische burgers en politieagenten, wat kadert in een algemene sfeer in Servië waarbij Roma geïsoleerd en verjaagd worden. Voor uw problemen met Servische burgers kon u bijgevolg niet terecht bij de politie. U werd in 2007 bovendien ten onrechte beschuldigd van diefstal, waardoor u verder door de politie werd geïsoleerd.

Vooreerst dient vastgesteld te worden dat er ernstige vraagtekens kunnen geplaatst worden bij uw bewering dat u in Servië valselijk zou beschuldigd zijn van diefstal. Uit de door u neergelegde documenten hieromtrent blijkt dat u ervan verdacht werd op 26 januari 2006 een diefstal te hebben gepleegd van aluminiumarmaturen in een opslagplaats van de firma 'Empa' in Aleksinac. Gevraagd tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal waarom de politie u valselijk van deze diefstal zou beschuldigd hebben, kon u evenwel geen eenduidig antwoord geven. Uit uw verklaringen kan wel opgemaakt worden dat uw afkomst uit Kosovo hier mee aan de grondslag van zou gelegen hebben (CGVS, p. 6). Dit is evenwel niet voldoende om te verklaren waarom net u door de politie in deze valselijk zou beschuldigd zijn. In de regio Nis, waartoe ook de gemeente Aleksinac behoort, zijn immers heel wat Roma afkomstig uit Kosovo woonachtig. Bovendien kon u deze bewering - dat u valselijk zou beschuldigd worden - ook op geen enkele objectieve wijze staven. Tevens legde u in dit verband nog andere weinig overtuigende verklaringen af. Zo verklaarde u dat uw advocaat, die u in deze zaak rechtsbijstand verleende, onder één hoedje speelde met de politie en de onderzoeksrechter die een onderzoek tegen u had ingesteld. Ook uw advocaat - die u nota bene zelf zou gekozen hebben - zou betrokken zijn geweest bij het opzetten van deze valse beschuldiging tegen u. U verduidelijkte dit verder door eraan toe te voegen dat uw advocaat gehuwd bleek met de onderzoeksrechter in deze zaak en dat u hiervan aanvankelijk niet op de hoogte was. U kwam dit pas later toevallig te weten. Uw advocaat bracht u hiervan nooit zelf op de hoogte (CGVS, p. 6, 10). Deze verklaringen kunnen op zich weinig ernstig worden genomen. Daarenboven stonden ze niet met uw eerdere verklaringen waarbij u stelde dat uw advocaat voor een medisch attest zorgde waaruit bleek dat u fysiek niet in staat bent dit misdrijf te plegen. Met dit document, dat uw onschuld aantoonde, stapte uw advocaat naar de politie, wat vervolgens resulteerde in een buitenvervolginstelling door het parket (CGVS, p. 5). Daarnaast stond het u vrij een beroep te doen op een andere advocaat, iets wat u om financiële redenen zou nagelaten hebben te doen (CGVS, p. 10). Voorts kan u deze bewering - dat uw advocaat, de politie en de onderzoeksrechter onder één hoedje speelden - ook op geen enkele objectieve wijze ondersteunen. Nergens uit uw verklaringen blijkt ook dat u dit wangedrag van uw advocaat ergens hebt aangekaart. Tot slot legde u geen andere documenten neer over de start en het verdere verloop van uw zaak (bv. een initieel proces-verbaal, een akte van inbeschuldigingstelling of een beslissing tot buitenvervolginstelling). Gezien er maar heel weinig geloof kan gehecht worden aan uw bewering valselijk beschuldigd te zijn, komt de geloofwaardigheid van uw beweerdde problemen met de politie omwille van deze beschuldiging eveneens ernstig in het gedrang. Dit ondermijnt tevens in ernstige mate de rest van uw asielrelaas.

Bovendien dient te worden opgemerkt dat uw verklaring dat Roma in Servië continu lastiggevalen worden door Servische burgers en agenten met als doel hen te verjagen, niet strookt met de ons beschikbare informatie (CGVS, p.9). Uit informatie blijkt immers dat er in Servië geen

systematische op Roma betrekking hebbende mensenrechtenschendingen gepleegd door de Servische autoriteiten en burgers plaatsvinden met als doel hen te verjagen. Bovendien blijkt uit deze informatie dat de Servische autoriteiten en de Servische politie voor alle etnische groepen, met inbegrip van de Roma, wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen. Personen die zich schuldig maken aan geweld tegen Roma worden wel degelijk vervolgd door de Servische justitie. Hoewel er binnen de Servische politie nog steeds een aantal (belangrijke) hervormingen noodzakelijk blijven, functioneert de Servische politie anno 2011 beter. Hierdoor benadert ze meer de internationale maatstaven. Dat de politie beter functioneert, is ondermeer het gevolg van de implementatie van de politiewet van 2005, die grote organisatorische veranderingen van de politiediensten met zich meebracht. De wet betekende een verbetering van de vroegere wetgeving met betrekking tot het respect voor het individu en de politie werd er onder andere toe verplicht nationale en internationale richtlijnen na te leven. Tevens werden positieve stappen ondernomen om tot een gespecialiserdere en modernere politiemacht te komen. Voorts werd een besluit betreffende de ethische richtlijnen voor de politiediensten goedgekeurd dat nu verplicht deel uitmaakt van de politieopleiding. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zondermeer gedoogd. Dit blijkt eveneens uit het feit dat in 2006 de "Sector for Internal Control of the Police" opgericht werd binnen de politiediensten. Dit interne controleorgaan behandelt klachten die met het optreden van de politie te maken hebben. Bij de uitvoering van de hierboven geciteerde wetten en besluiten wordt de Servische overheid bijgestaan door de "OSCE (Organization for Security and Cooperation in Europe) Mission to Serbia". Onder impuls van de OSCE wordt een verhoogde aandacht besteed aan de trainingen van de politieofficieren, de strijd tegen de georganiseerde misdaad, de zogenaamde community policing, de public relations en communicatie. De bedoeling is het vertrouwen van de burgers in het Servisch politieel systeem te verhogen. Zo wordt de oprichting van fora gestimuleerd waarin burgers, politie, de burgermaatschappij (civil society) en gemeentestructuren samengebracht worden met de bedoeling zaken van gemeenschappelijk belang te bespreken. Door het geheel van de hierboven vermelde maatregelen kon de Servische politie betere resultaten – ondermeer in de strijd tegen de georganiseerde misdaad – voorleggen. Uw bewering dat de politie van Aleksinac u voor deze problemen met Servische burgers dan ook nooit zou geholpen hebben en integendeel u zelfs zou opgesloten en wel tot 7 à 10 keer toe geslagen hebben, mist dan ook overtuiging (CGVS, p. 8). Van deze problemen kan u evenmin enig overtuigend bewijs neerleggen. Aansluitend is het tevens weinig aannemelijk dat een spoedarts steeds dezelfde agenten zou bellen die u nadien weigeren te helpen en die uw medische attesten zouden scheuren (CGVS, p. 4 en 5). Volgens uw verklaringen zou dit daarenboven wel 1000 keer voorgevallen zijn (CGVS, p.8).

Wat er ook van zij, u heeft evenwel niet aannemelijk gemaakt dat u bij voorkomend politiegeweld en machtsmisbruik door een aantal Servische politieagenten niet op de nodige bescherming van de Servische staat kon/zou kunnen rekenen. Er dient immers op gewezen te worden dat er, indien u meent onrechtmatig behandeld te zijn/worden door de Servische politie en meent dat uw rechten geschonden zijn/worden, in Servië meerdere mechanismen bestaan - om politieel wangedrag aan te klagen bij hogere autoriteiten. Uit informatie van het Commissariaat-generaal blijkt dat wangedrag van de Servische politie jegens Roma wel voorkomt, maar dat de Servische overheid dit geenszins gedoogt. In de loop van 2008 werden er initiatieven ingevoerd om de routines voor een meer verantwoordelijk optreden van de politie te verbeteren. Zo werden onder andere door het Servische Ministerie van Binnenlandse Zaken, in samenwerking met de OSCE, informatiebrochures voor het publiek opgesteld, niet alleen in het Servisch, maar ook in de overige in Servië gesproken talen, zoals ondermeer het Romani, het Albanees en het Kroatisch, betreffende de werkwijze die dient te worden gevolgd om een klacht tegen politieagenten in te dienen. Het hierboven geciteerde interne controleorgaan onderneemt disciplinaire maatregelen tegen agenten die verdacht worden van machtsmisbruik en corruptie en zorgt voor gerechtelijke vervolging indien nodig. Hoewel er nog steeds ruimte is voor verbetering, vooral voor wat betreft het personeelsaantal en opleiding, werkt dit systeem om klachten op een discrete manier af te handelen naar behoren. Zo werden bijvoorbeeld tussen januari 2007 en augustus 2007 126 politieagenten door de procureur aangeklaagd en werden zowat 2500 disciplinaire procedures opgestart. Ten slotte kan men ook terecht bij de Ombudsman. Zijn mandaat bestaat er ondermeer in de rechten en de vrijheden van de burgers te beschermen en de administratie en andere wettelijke organen te controleren. Bovendien blijkt uit uw verklaringen enkel problemen gekend te hebben met de politie van Aleksinac en kon u dergelijke problemen aankaarten bij de politie van Nis (CGVS, p.8 en p.9). U werd correct behandeld door de politie van Nis (CGVS, p.10). Het feit dat de politie van Nis bewijzen vroeg van uw beschuldigingen aan het adres van de politie van Aleksinac, kan geenszins gelijkgesteld worden met een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of met ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Het feit dat bewijzen worden gevraagd past geheel binnen het kader van het opstarten van een mogelijk onderzoek nav dergelijke klachten. Opmerkelijk is evenwel dat u ook van deze klacht bij de politie van Nis geen bewijzen kon

voorleggen. Volledigheidshalve kan hier nog aan worden toegevoegd dat u zich voor uw problemen met politieagenten ook nog had kunnen richten tot mensenrechtenorganisaties in Servië (oa. Humanitarian Law Center) of tot Roma-organisaties actief in de regio Nis.

Wat de werking van het gerecht in Servië betreft kan tot slot nog verwezen worden naar informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt waaruit blijkt dat er vooruitgang gemaakt wordt op het vlak van de hervorming van de Servische justitie en dat er tevens vooruitgang is betreffende de onafhankelijkheid van de justitie. Zo wordt er steeds meer geijverd voor een efficiënte justitie. In dit verband werden in december 2008 een aantal wetten aangenomen, die ondermeer de "High Judicial Council" (Hoge Raad voor Justitie) en de "State Prosecutorial Council" hervormen. Het gaat hier om instellingen die verantwoordelijk zijn voor de verkiezing en promoties van rechters en openbare aanklagers. Tevens werden nieuwe criteria gedefinieerd betreffende de benoemingsprocedure van deze rechters en openbare aanklagers. Door deze maatregelen wordt de politieke invloedssfeer binnen de justitie ingeperkt, wat de onafhankelijkheid ervan verhoogt. Er zijn weliswaar nog steeds mogelijkheden tot verbetering van de onafhankelijkheid van de Servische justitie. Toch blijkt uit de beschikbare informatie dat anno 2011 in Servië ernstige maatregelen worden genomen om eventueel machtsmisbruik en/of machtsoverschrijding van de verschillende overheden tegen te gaan. Zo werd de functie van Ombudsman gecreëerd met de bedoeling de rechten van de burger te waarborgen en de overheidsinstelling te controleren. Deze instelling wordt overigens door de "OSCE (Organization for Security and Co-operation in Europe) Mission to Serbia" ondersteund. De OSCE zet tevens haar schouders onder diverse projecten om de rule of law, de efficiëntie en de onafhankelijkheid van de Servische justitie te garanderen en te verhogen. Ten slotte zijn er op dit terrein eveneens verschillende NGO's actief die wettelijke bijstand verlenen. Zo beoogt het Lawyers' Committee For Human Rights (YUCOM) de internationale standaarden voor een eerlijke rechtsgang te verdedigen waardoor de fundamentele mensenrechten en vrijheden gerespecteerd worden en biedt de organisatie wettelijke bijstand ondermeer aan slachtoffers van mensenrechtenschendingen.

Ik meen dan ook dat in Servië anno 2011 redelijke maatregelen getroffen worden door de Servische overheid tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

Uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt tevens dat de Servische overheid zich niet inlaat met een actief repressiebeleid ten aanzien van minderheden, waaronder Roma, en dat haar beleid gericht is op de integratie van minderheden en niet op discriminatie of vervolging. De Servische grondwet verbiedt expliciet discriminatie op grond van etnie. Daarnaast nam Servië in maart 2009 een Wet op het Verbod op Discriminatie aan. Ook heeft Servië bijzondere wetgeving uitgewerkt met betrekking tot minderheden in de Wet aangaande de Bescherming van de Rechten en Vrijheden van Nationale Minderheden. Op grond van deze wet werd in 2003 de Nationale Raad van Roma opgericht. Deze Raad bestaat uit diverse comités die zich toeleggen op specifieke domeinen als onderwijs, huisvesting, gezondheidszorg, tewerkstelling e.d.m. en verstrekt advies aan o.a. ministeries en ngo's. De autoriteiten in Servië erkennen in toenemende mate de discriminatie ten aanzien van de Roma-gemeenschap en trachten, bijgestaan door de internationale gemeenschap, voor dit complex probleem een concrete oplossing te vinden en maatregelen te nemen. Zo werden bijvoorbeeld in het kader van "The Decade of Roma Inclusion 2005-2015" - een initiatief dat mede uitging van de Servische overheid - concrete actieplannen uitgewerkt om de komende jaren de situatie van minderheden op het gebied van onderwijs, gezondheidszorg, arbeid en huisvesting tastbaar te verbeteren. In april 2009 heeft Servië in het kader van The Decade of Roma Inclusion een nationale strategie voor de verbetering van de status van de Roma aangenomen. Een actieplan ter uitvoering van deze strategie werd in juli 2009 aangenomen. Daarnaast draagt de "League for the Roma Decade", een alliantie van zestig Roma ngo's en niet-Roma ngo's die de rechten en integratie van Roma verdedigen, bij tot een efficiënte ontwikkeling en de uitvoering van actieplannen van de Servische overheid in het kader van de Decade of Roma Inclusion. Dergelijke maatregelen getuigen van een gestage vooruitgang in het bevorderen van minderhedenrechten, en in het bijzonder van de rechten van de Roma in Servië. Problemen blijven er vooral voor ontheemden en Roma zonder identiteitsdocumenten. U bevond zich evenwel niet in dit geval. U had oa een Servische identiteitskaart en een Servisch paspoort. Het feit dat u door een ambtenaar werkzaam bij de gemeentelijke administratie in Aleksinac geweigerd werd uw huwelijk te laten officialiseren, heeft u bovendien nooit ergens aangegeven (CGVS, p.10).

De algemene situatie voor de Roma in Servië anno 2011 geeft aldus op zich geen aanleiding tot het hebben van een vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie. Deze situatie is evenmin van die aard dat er zonder meer sprake kan zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

De informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt werd als bijlage aan het administratieve dossier gevoegd.

Uw documenten zijn niet van aard bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Uw identiteit, het feit dat u in 1990 Kosovo verliet richting Servië en het feit dat er een onderzoek tegen u liep naar aanleiding van een van diefstal staan niet ter discussie. Wat betreft uw medische attesten dient vastgesteld te worden dat zij enkel een weergave geven van de vastgestelde gezondheidsproblemen. Er kan geenszins uit afgeleid worden hoe u dergelijke problemen heeft opgelopen. Bovendien houden medische problemen op zich geen verband met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming vermeld in artikel 48/4 van diezelfde wet. Voor een beoordeling van medische problemen dient u een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

In het kader van de asielaanvraag van uw partner, uw moeder, uw broer S. (...) en uw broer D. (...) en diens partner J. (...) werd eveneens een weigeringsbeslissing genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partij roept in een enig middel de schending in van artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 en van de artikelen 48/3, 48/4 en 52 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Voorts beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 62 van voornoemde wet en tevens van de materiële motiveringsplicht. Ten slotte roept verzoekende partij de schending in van de beginselen van behoorlijk bestuur, met name de zorgvuldigheidsplicht.

2.2.1. De Raad stelt vooreerst vast dat niet kan worden ingezien op welke wijze de bestreden beslissing artikel 52 van de vreemdelingenwet zou hebben geschonden daar dit artikel enkel een regeling van de bevoegdheid van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen betreft. Daarenboven toont verzoekende partij in concreto niet aan op welke wijze een schending van dit artikel voorligt.

2.2.2. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar verhindert te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen zodat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen enkel de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen die in feite en rechte aanvaardbaar zijn. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de

lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.4. Waar verzoekende partij in haar verzoekschrift op summiere wijze een herhaling geeft van het door haar voorgehouden asielrelaas en verwijst naar de door haar bijgebrachte stukken wijst de Raad erop dat het louter herhalen van de asielmotieven en verwijzen naar de door haar bijgebrachte documenten echter niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt derhalve aan verzoekende partij toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoekende partij met voormelde herhaling en met de loutere verwijzing naar de bijgebrachte documenten in gebreke blijft.

Verder stelt de Raad vast dat verzoekende partij de motivering aangaande het ongeloofwaardig bevinden van het voorgehouden asielrelaas volstrekt ongemoed laat waardoor deze als onbetwist en vaststaand wordt beschouwd.

In casu oordeelde verwerende partij dat het om een ongeloofwaardig relaas gaat, gelet op de niet overtuigende verklaringen die verzoekende partij aflegde omtrent onder meer het wangedrag van de advocaat die zij had aangenomen om haar te verdedigen. In haar verzoekschrift erkent verzoekende partij dat het vermoeden dat haar advocaat onder één hoedje speelt met de onderzoeksrechter en de politie vergezocht lijkt, maar dat kan “geen reden zijn om de rest van het verhaal niet te geloven” (verzoekschrift, p. 5). De motivering van verwerende partij dat de advocaat van verzoekende partij haar had geholpen te bewijzen dat zij de diefstal waarvan sprake fysiek niet gepleegd kon hebben – hetgeen erop wijst dat de advocaat in kwestie toch zijn best deed om haar vrij te pleiten – en dat verzoekende partij hoe dan ook een andere advocaat onder de arm kon nemen indien zij dit wenste, wordt ongemoed gelaten. Voorts werd vastgesteld dat de verklaringen aangaande de spoedarts, die telkenmale de politie zou opbellen om er voor te zorgen dat de door hem geschreven attesten tot “1000 keer” toe werden verscheurd (administratief dossier, stuk 4, CGVS verhoor 05/01/2011, p. 8), eveneens niet aannemelijk zijn. Verzoekende partij onderneemt evenmin een poging om de motivering op dit punt te weerleggen.

2.2.5.1. Verzoekende partij betoogt dat zij in Servië jarenlang werd gediscrimineerd omwille van haar etnische en nationale achtergrond en bovendien geconfronteerd werd met verschillende vormen van vervolging, zowel door autoriteiten als door niet-statelijke actoren. Verzoekende partij gaat niet akkoord met de redenering van verwerende partij dat het feit dat zij uit Kosovo afkomstig is niet volstaat om het wangedrag van de politie te verklaren. Uit de documentatie waarop verwerende partij zich baseert, komt immers herhaaldelijk de moeilijke situatie van IDP's, zoals verzoekende partij, naar voren. Zo wordt er in het verzoekschrift verwezen naar het artikel “Threats against Roma continue in Serbian village” en de “Subject Related Briefing Servië, Situatie van Roma in Servië van 19 januari 2010”, waaruit blijkt dat Roma het slachtoffer zijn van discriminatie (administratief dossier, stuk 13). Tevens maakt verzoekende partij melding van het rapport “Information submitted to the committee on the elimination of racial discrimination”, dat de structurele discriminatie van Roma afkomstig uit Kosovo illustreert (bijlage 2 aan het verzoekschrift). Ten slotte verwijst verzoekende partij naar een website betreffende recente ontruiming van dorpen van de Roma, waaraan de politie deelnam. Uit dit alles concludeert verzoekende partij dat de systematische discriminatie van Roma wel degelijk de realiteit vormt in Servië.

2.2.5.2. Waar verzoekende partij verwijst naar een citaat uit het rapport “Information submitted to the committee on the elimination of racial discrimination” (p. 11) dat aan de Servische politie de instructie werd gegeven niet verder door te gaan met de behandeling van de verzoeken tot registratie voor personen die afkomstig zijn uit Kosovo, wat volgens verzoekende partij het gediscrimineerd zijn van IDP's aantoont, wijst de Raad erop dat dit argument feitelijke grondslag mist daar zoals blijkt uit het administratief dossier verzoekende partij in Servië was geregistreerd en in het bezit was van Servische identiteitsdocumenten en een Servisch paspoort.

De verwijzing van verzoekende partij naar een internetartikel dat melding maakt van de betrokkenheid van politieagenten ten nadele van de Roma-gemeenschap betreft een artikel over een gedwongen onteigening van Roma “living in an informal settlement” (een niet geautoriseerde nederzetting) om plaats te maken voor een toegangsweg tot een brug over de rivier Sava (<http://www.amnesty.org/eng/appeals-for-action/stop-forced-evictions-roma-serbia-1>, verzoekschrift p. 6). Een dergelijke actie kan bezwaarlijk worden gelijkgesteld met politiegeweld bedoeld om de Roma definitief uit Servië te verjagen.

Het betoog van verzoekende partij dat de Roma in Servië nog steeds het voorwerp kunnen uitmaken van discriminatie wordt, zoals blijkt uit navolgende motivering, door verwerende partij niet ontkend: "De autoriteiten in Servië erkennen in toenemende mate de discriminatie ten aanzien van de Romagemeenschap en trachten, bijgestaan door de internationale gemeenschap, voor dit complex probleem een concrete oplossing te vinden en maatregelen te nemen. Zo werden bijvoorbeeld in het kader van "The Decade of Roma Inclusion 2005-2015" - een initiatief dat mede uitging van de Servische overheid - concrete actieplannen uitgewerkt om de komende jaren de situatie van minderheden op het gebied van onderwijs, gezondheidszorg, arbeid en huisvesting tastbaar te verbeteren. In april 2009 heeft Servië in het kader van The Decade of Roma Inclusion een nationale strategie voor de verbetering van de status van de Roma aangenomen. Een actieplan ter uitvoering van deze strategie werd in juli 2009 aangenomen. Daarnaast draagt de "League for the Roma Decade", een alliantie van zestig Roma ngo's en niet-Roma ngo's die de rechten en integratie van Roma verdedigen, bij tot een efficiënte ontwikkeling en de uitvoering van actieplannen van de Servische overheid in het kader van de Decade of Roma Inclusion. Dergelijke maatregelen getuigen van een gestage vooruitgang in het bevorderen van minderhedenrechten, en in het bijzonder van de rechten van de Roma in Servië."

2.2.6. De Raad wijst erop dat internationale bescherming slechts kan worden ingeroepen bij gebrek aan nationale bescherming. Dit vloeit voort uit artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en luidens hetwelk vereist is dat de asielzoeker de bescherming van zijn land niet kan, of uit hoofde van de vrees voor vervolging op grond van de in datzelfde artikel bepaalde criteria niet wil invoeren enerzijds, en uit de bepalingen van artikel 48/4 van de voormelde wet krachtens dewelke ook voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus is vereist dat de asielzoeker zich niet onder de bescherming van in casu zijn land van herkomst kan of, wegens het reële risico op ernstige schade, wil stellen anderzijds. Een asielzoeker moet alle mogelijkheden tot bescherming uitputten of aannemelijk maken waarom hij geen enkel beroep deed op de nationale autoriteiten.

Verder dient erop te worden gewezen dat luidens artikel 48/5, § 2 van de vreemdelingenwet bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 in het algemeen geboden wordt wanneer de Staat of partijen of organisaties, inclusief internationale organisaties, die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen, redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade treffen, onder andere door de instelling van een doeltreffend juridisch systeem voor de opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, en wanneer de verzoekende partij toegang tot een dergelijke bescherming heeft.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij op generlei wijze poogt de motivering te weerleggen dat zij zich tot verschillende Servische instanties kon wenden. Verwerende partij besprak zeer uitgebreid de mogelijkheden die verzoekende partij kon benutten om nationale bescherming in te roepen, bijvoorbeeld via het interne controleorgaan voor de politie, de ombudsman of een aantal mensenrechtenorganisaties. Uit het administratief dossier en de bestreden beslissing blijkt bovendien duidelijk dat wangedrag van politieagenten niet gedoogd wordt. Verzoekende partij beperkte zich tot een bezoek aan de lokale politie van Nis en gaf hieromtrent zelf aan dat deze bereid was om haar klacht te onderzoeken indien zij bewijzen kon voorleggen (administratief dossier, stuk 4, CGVS verhoor 05/01/2011, p. 9), doch zij maakte daar geen gebruik van en stapte evenmin naar een andere instantie die haar met haar klacht verder zou kunnen helpen. De vaststelling dat verzoekende partij naliet zich te beroepen op bescherming van de talrijke in Servië aanwezige instanties bij blootstelling aan geweld of pesterijen naar aanleiding van het feit dat verzoekende partij Rom is, wat verzoekende partij op generlei wijze weerlegt, laat niet toe verzoekende partij de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus, voorzien bij de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet, toe te kennen. Verzoekende partij brengt evenmin andersluidende informatie bij waaruit zou blijken dat de informatie waarop verwerende partij zich desbetreffend steunt niet correct zou zijn.

De subsidiaire beschermingsstatus kan eveneens worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in Servië een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert. In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.7. Waar verzoeker op 15 april 2011 bij aangetekend schrijven nog een fotokopie van een krantenartikel bijbrengt wijst de Raad erop dat aan faxberichten en fotokopieën geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend daar deze gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren zijn

(RvS 25 juni 2004, nr. 133.135; RvS 24 maart 2005, nr. 142.624). Daarenboven wordt noch de naam van de krant noch de datum van publicatie vermeld waardoor enige vorm van controle onmogelijk is.

2.2.8. Waar verzoekende partij aanvoert dat er een schending voorligt van de zorgvuldigheidsplicht vermits er – gelet op de snelheid waarmee het interview werd afgenomen – niet diep zou zijn ingegaan op haar vluchtmotieven, wijst de Raad erop dat de duur van het verhoor geenszins een indicatie uitmaakt van de grondigheid en volledigheid ervan. Verzoekende partij specificeert evenmin welke bijkomende vragen haars inziens nog gesteld moesten worden en welke asielmotieven door verwerende partij niet in overweging werden genomen. De Raad benadrukt dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stuk 13), en dat verzoekende partij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal van 5 januari 2011 wel degelijk de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.9. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven, die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet worden aangenomen.”

Ook voor verzoeker blijkt uit het administratief dossier dat hij in Servië was geregistreerd en in het bezit was van Servische identiteitsdocumenten en een Servisch paspoort, wat door hem niet wordt betwist.

Derhalve kan ook ten aanzien van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, en evenmin een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien april tweeduizend en elf door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT